

„Borgerbladet“ — havde ført mod Ophavsmændene til det københavnske Frihavnsprojekt, havde i disse Dage faaet en for Offentligheden overraskende Afslutning. Det var virkelig lykkedes ham tilsidst at gøre disse Folk nervøse. Det var i sig selv et voveligt Foretagende, de havde givet sig ikast med; der skulde tilvejebringes store Kapitaler til det, og „Borgerbladet“'s Anseelse i Børsverdenen var imod al Forventning i stadig Stigen under den nye Ledelse. Ogsaa andre af de Aviser, paa hvilke Max Bernhardt havde skaffet sig Indflydelse, gjorde Mine til at mistænkeliggøre Sagen som Forretning. For ikke at risikere et Nederlag ved den forestaaende Aktietegning besluttede de store Herrer da at krybe til Korset overfor den forhadte Overretssagfører og tilbyde ham en Plads i Direktionen.

Det var en Udgang af Sagen, han hele Tiden havde haft for Øje som en Mulighed, der bestemte hans Taktik, og han modtog Tilbudet uden at ytre nogen Overraskelse. Ved en større Jubilæums-Festlighed, der i de samme Dage fandt Sted, blev Forsoningen mellem ham og hans gamle Modstander, den forhen almægtige Bankdirektør, officielt beseglet, idet denne paa iøjnefaldende Maade udbad sig Æren af at drikke et Glas med ham, — en Begivenhed, som Dagen efter stod omtalt i alle Byens Aviser, i „Borgerbladet“ endog under Overskriften: „Et historisk Øjeblik“.

For Max Bernhardt var den vundne Sejr ogsaa afgjort betydningsfuld. Det var lykkedes ham at fastslaa i den offentlige Bevidsthed, at man ikke kunde gaa udenom ham, at selv Børsens Matadorer intet formaaede uden at have sikret sig hans Bistand. Ivan tabte næsten Vejret, da han erfarede Nyheden. Han mente, at ethvert Haab for Pers Planer nu var uhjælpelig sønderbrudt for lange Tider, og i et hysterisk Udbrud af Forbitrelse raabte han op om Forræderi og Snigmord.

Per trak overlegent paa Skulderen.

„Jeg sagde dig det jo,“ ytrede han til Jakobe, der ligeledes var bleven en Del opskræmt af Begivenheden. „Vil du nu indrømme mig, at din Hr. Max er noget for *pim*, og at det var et Held, jeg ikke bed paa den Herres Rævekage. Jeg havde ellers nu staaet der pænt som en afblanket Nar! ... Nej, det er, som jeg siger, der maa rejses en Bevægelse herhjemme for at udrydde den Slags Skadedyr af det offentlige Liv. Ellers gaar tilsidst al Hæderlighed tilbunds i Uføret.“